

bagefter kan prostituere mig for Jakobe og hendes Familie.

Han trak sig atter ind i sig selv og tav. Men da Hr. Delft nu tog til sin Hat, som vilde han gaa, blev han alligevel urolig. Han sagde til sig selv, at han jo dog vilde være nødt til at gribe til en eller anden fortvivlet Udvej for at skaffe Penge, og han besluttede at vove sig i hvert Fald endnu et lille Stykke frem. Men pludselig faldt der en stor Lede over ham. Han følte sig saa nedværdiget af disse uendelige Pengebekymringer. Han harmedes ved saaledes stadig at maatte gaa Snigveje og hykle og lyve for at skaffe sig, hvad han skulde bruge. I en Slags Desperation brød han med alle Betænkeligheder og sagde:

„Hr. Direktør — skal vi ikke lade al Forstillelse fare? Jeg kan forstaa paa Dem, at De kender min Tilbøjelighed for Deres Niece, og jeg gør Dem gerne den Indrømmelse, at det er noget ubesindigt af mig i min nuværende Stilling at gøre mig Forhaabninger overfor en Dame med saa mange udmærkede — baade indre og ydre — Fortrin.“

„Meget smukt talt. Meget smukt.“

„Nu vel. De har nu selv bragt Sagen paa Bane, og De har derved givet mig nogen Berettigelse til at gøre Dem følgende ligefremme Spørgsmaal: Vil De, Hr. Direktør, sætte Dem i Bevægelse for til Gunst for mig at faa dannet et saadant Interessentskab som det, vi før talte om?“

„Jeg?“ udbrød den lille Mand og rejste sig i hykket Bestyrtelse halvt op fra Stolen.

„Ja, netop De!“ vedblev Per. „Jeg tilstaar, jeg er for Tiden i stærk Forlegenhed. Jeg maa have Penge ... Jeg skal have Penge, om jeg saa skal stjæle dem.“